

Δικαιώματα των εκτελεστών στην Ευρωπαϊκή Νομοθεσία: Κατάσταση και Στοιχεία προς Βελτίωση

Πια είναι η ΑΕΡΟ-ARTIS

Ο οργανισμός ΑΕΡΟ-ARTIS αποτελείται από 27 οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων εκτελεστών που λειτουργούν σε 21 χώρες τις Ευρώπης και τους εκπροσωπεί σε Ευρωπαϊκό επίπεδο. Είναι μη κερδοσκοπικός οργανισμός.

Οι κύριοι στόχοι του οργανισμού ΑΕΡΟ-ARTIS είναι η ανάπτυξη και εξασφάλιση ευρύτερης αναγνώρισης της συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των εκτελεστών, με την ενίσχυση της συνεργασίας σε Ευρωπαϊκό επίπεδο μεταξύ των εμπλεκόμενων οργανισμών και τη βελτίωση της προστασίας των δικαιωμάτων των εκτελεστών, ιδιαίτερα μέσω διεθνών και Κοινοτικών νομικών πλαισίων.

Μέλη της ΑΕΡΟ-ARTIS είναι οι παρακάτω οργανισμοί:

Αυστρία: LSG
Βέλγιο: URADEX
Τσεχία: INTERGRAM
Κροατία: HUZIP
Δανία: GRAMEX και FILMEX
Φινλανδία: GRAMEX
Γαλλία: ADAMI και SPEDIDAM
Γερμανία: GVL
Ελλάδα: ΑΠΟΛΛΩΝ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ και ΕΡΑΤΩ
Ουγγαρία: EJI
Λιθουανία: AGATA
Ολλανδία: NORMA
Νορβηγία: GRAMO
Πολωνία: SAWP και STOART
Ρουμανία: CREDIDAM
Ρωσία: ROUPI
Σλοβακία: OZIS και SLOVGRAM
Ισπανία: AISGE
Σουηδία: SAMI
Ελβετία: SWISSPERFORM
Ηνωμένο Βασίλειο: BECS

Κάλυψη

Οι καλλιτέχνες-εκτελεστές σε όλους τους πολιτιστικούς τομείς – μουσικοί, τραγουδιστές, ηθοποιοί, χορευτές κλπ. – έχουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τα οποία στοχεύουν στην προστασία των παραστάσεων τους καθώς και την χρήση της εργασίας τους. Τα δικαιώματα αυτά εισήχθησαν σε διεθνές επίπεδο και κατόπιν σε Ευρωπαϊκό.

15 χρόνια μετά από την εισαγωγή στην Ευρωπαϊκή νομοθεσία των πρώτων προβλέψεων που έδιναν δικαιώματα στους καλλιτέχνες-εκτελεστές η αναθεώρηση αυτού του τμήματος που ονομάζεται *'acquis communautaire'* (κοινοτικό κεκτημένο) βρίσκεται ψηλά στην ατζέντα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το 2007.

Σε σύγκριση με τα δικαιώματα των συγγραφέων, αυτά των καλλιτεχνών-εκτελεστών είναι πολύ πιο πρόσφατα και μερικές πλευρές τους συνδέονται με την εφαρμογή τους στην πράξη. Μια από αυτές αφορά την σπουδαιότητα των

δικαιωμάτων αμοιβής που υπόκεινται στη συλλογική διαχείριση.

Στόχος της μελέτης αυτής είναι η αξιολόγηση του *'acquis communautaire'* (κοινοτικό κεκτημένο) σ' αυτή καθεαυτή την προστασία των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών σε 10 Ευρωπαϊκές χώρες: Βέλγιο, Τσεχία, Κροατία, Γαλλία, Γερμανία, Λιθουανία, Ολλανδία, Ισπανία, Σουηδία και το Ηνωμένο Βασίλειο.

Καλύπτει χώρες όπου τα δικαιώματα των καλλιτεχνών-εκτελεστών υπήρχαν πριν η Ευρωπαϊκή νομοθεσία αρχίσει να ασχολείται με αυτά – όπως στη Γερμανία ή την Γαλλία – καθώς επίσης και χώρες στις οποίες τα δικαιώματα αυτά είναι νέα και τα αποτελέσματα της εφαρμογής τους είναι κυρίως από την υιοθέτηση της Ευρωπαϊκής νομοθεσίας – όπως στην Ισπανία, την Ολλανδία και την Λιθουανία.

Στην ομάδα περιλαμβάνονται παλιά Κράτη Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, νέα και μια υποψήφια χώρα.

Αντανακλά μια ποικιλία εθνικών καταστάσεων όσον αφορά την φύση των δικαιωμάτων που παρέχονται στους καλλιτέχνες-εκτελεστές και τις σχετικές πρακτικές διαχείρισης.

Η μελέτη επικεντρώνεται ιδιαίτερα στις παρακάτω πλευρές των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών:

1. Δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τις εκπομπές και δημόσια εκτέλεση εμπορικών ηχογραφήσεων.
2. Δικαίωμα διαθεσιμότητας για δημόσια εκτέλεση.
3. Αμοιβή για ιδιωτική αντιγραφή σαν αντιστάθμισμα για εξαίρεση στο αποκλειστικό δικαίωμα αναπαραγωγής.
4. Δικαίωμα ενοικίασης.
5. Διαχείριση για εγγραφές στον οπτικοακουστικό τομέα.
6. Διάρκεια προστασίας των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών.

Τα παραπάνω καλύπτονται από το διεθνές νομικό πλαίσιο – τη συνθήκη της Ρώμης του 1961, τη συμφωνία TRIPS του 1994, τη Συνθήκη Εκτελέσεων και Εγγραφών WIPO (WPPT) του 1996 – της Ευρωπαϊκής νομοθεσίας – κυρίως η Οδηγία 92/100/ΕΟΚ, Οδηγία 93/98/ΕΟΚ και Οδηγία 2001/29/ΕΚ¹ – καθώς επίσης και τις εθνικές νομοθεσίες.

Σκοπίμως η μελέτη αυτή εστιάζεται σε πραγματικά συγκεκριμένα γεγονότα τα οποία περιγράφουν πως και μέχρι ποιού σημείου οι καλλιτέχνες-εκτελεστές απολαμβάνουν τα δικαιώματα τους. Νομικά και εμπειρικά οικονομικά δεδομένα συγκρίνονται μεταξύ τους και αντιπαραβάλλονται με περιγραφές πρακτικών διαχείρισης δικαιωμάτων.

Οι πληροφορίες συλλέγησαν άμεσα από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων καλλιτεχνών-εκτελεστών και από συνδικάτα στις χώρες που καλύπτει η μελέτη προκειμένου να αξιολογηθούν σωστά οι άμεσες ορατές επιπτώσεις της Ευρωπαϊκής νομοθεσίας στην κατάσταση των καλλιτεχνών-εκτελεστών να υπογραμμιστούν πιθανά μη ικανοποιητικά μέτρα ή μέτρα που δεν έχουν προβλέψει και να γίνουν προτάσεις για την βελτίωση της προστασίας της εκτέλεσης.

Κύρια ευρήματα και προτάσεις

¹ Οδηγία 92/100/ΕΟΚ της 19 Νοεμβρίου 1992 για τα δικαιώματα ενοικίασης και δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα που έχουν σχέση με τα πνευματικά δικαιώματα στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας (διαγραμμένη και αντικαθιστάμενη από την κωδικοποιημένη της έκδοση, η οδηγία 2006/115/ΕΚ), Οδηγία 93/98/ΕΟΚ της 29 Οκτωβρίου 1993 που εναρμονίζει τον όρο προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων και ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων (διαγραμμένη και αντικαθιστάμενη από την κωδικοποιημένη της έκδοση, η οδηγία Directive 2006/116/ΕΚ) και η Οδηγία 2001/29/ΕΚ της 22 Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πλευρών των πνευματικών δικαιωμάτων και ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία των πληροφοριών.

Ενώ η εφαρμογή ορισμένων τύπων δικαιωμάτων είναι ακόμη σε στάδιο ανάπτυξης σε μερικά κράτη έχει δοκιμαστεί σε άλλα. Η μελέτη δείχνει ότι το Ευρωπαϊκό νομοθετικό πλαίσιο είχε και ακόμη έχει διαφορετικές επιπτώσεις στην απολαβή και εξάσκηση των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών.

Οι καλλιτέχνες-εκτελεστές εξασκούν τα δικαιώματά τους και μέσω συλλογικής διαχείρισης και σε ατομικό επίπεδο μέσω συμβάσεων. Όμως σύμφωνα με παρατηρήσεις φαίνεται ότι παρά τις επωφελείς απόψεις που συγκεκριμένες συλλογικές συμφωνίες εισήγαγαν σε ορισμένα άρθρα συμβάσεων, για τους περισσότερους καλλιτέχνες-εκτελεστές η κοινή πρακτική είναι να μην έχουν εναλλακτική παρά να παραιτηθούν από όλα τα αποκλειστικά δικαιώματα του ταυτόχρονα για μια εφάπαξ καταβολή όταν υπογράψουν τη σύμβαση εργασίας ή ηχογράφησης ή άλλης καταγραφής.

- **Ένα γενικό προκαταρκτικό εύρημα αφορά τη σπουδαιότητα για τους περισσότερους καλλιτέχνες-εκτελεστές του «δικαιώματος της αμοιβής που μπορούν να έχουν αφού έχουν μεταφέρει τα αποκλειστικά τους δικαιώματα.**

Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή νομοθεσία δίνονται στους καλλιτέχνες-εκτελεστές ορισμένα 'αποκλειστικά δικαιώματα' τα οποία απαιτούν την προηγούμενη τους εξουσιοδότηση πριν τη χρήση της εκτέλεσης – ηχητική ή οπτικοακουστική εγγραφή για παράδειγμα. Παρόλα αυτά στην πράξη οι περισσότεροι καλλιτέχνες-εκτελεστές θα πρέπει να αποποιηθούν της εξάσκησης των δικαιωμάτων αυτών προς όφελος αυτών που θα εγγράψουν και θα κάνουν περαιτέρω χρήση των εκτελέσεων.

Έχοντας μεταφέρει τα αποκλειστικά δικαιώματα τους οι καλλιτέχνες-εκτελεστές διατηρούν κάποια 'δικαιώματα αμοιβής' που γενικά θεωρούνται ότι δεν αποποιούνται και δεν μεταφέρονται. Αυτά τα απομείναντα δικαιώματα δεν παρέχουν στους καλλιτέχνες-εκτελεστές τη δυνατότητα εξουσιοδότησης ή πρόληψης της χρήσης των εκτελέσεων τους αλλά καθιστούν δυνατόν να λάβουν την κατάλληλη αμοιβή για τη χρήση της εκτέλεσης.

Σύμφωνα με τις Ευρωπαϊκές Οδηγίες 92/100 και 2001/29, οι καλλιτέχνες-εκτελεστές έχουν 3 κύριες εγγυήσεις για αμοιβή των για την χρήση των εκτελέσεων τους οι οποίες δεν είναι το αποτέλεσμα της εξάσκησης των αποκλειστικών δικαιωμάτων τους:

- εύλογης αμοιβής για εκπομπές και δημόσια εκτέλεση εμπορικών ηχογραφήσεων;
- αμοιβή για ιδιωτική αντιγραφή σαν αντιστάθμισμα για εξαίρεση στο αποκλειστικό δικαίωμα αναπαραγωγής;
- εύλογη αμοιβή για ενοικίαση σε περιπτώσεις που το αποκλειστικό δικαίωμα ενοικίαση του καλλιτέχνη-εκτελεστή μεταφέρθηκε μέσω συμβατικών άρθρων.

- **Μέχρι σήμερα η εξάσκηση αυτών των 3 κατηγοριών δικαιωμάτων αμοιβής αφορά το 95 % των εισπράξεων από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών.**

Η πλειοψηφία γενικά των εσόδων που συλλέγονται προέρχεται από την εύλογη αμοιβή για **εκπομπή και δημόσια εκτέλεση** εμπορικών εγγραφών που αποτελούν το αντικείμενο της συλλογικής διαχείρισης και στα 10 κράτη και αποτελεί κατά μέσο όρο το **57 %** του συνολικού ποσού που συλλέχθηκε.

Η αμοιβή για **ιδιωτική αντιγραφή** αποτελεί το **38 %** του συνολικού ποσού που συλλέγεται. Αποτελεί μια σημαντική και πλήρως δικαιολογημένη αμοιβή για τους καλλιτέχνες-εκτελεστές των οποίων οι εγγραφές αντιγράφονται ευρέως – από

διάφορες πηγές σε ένα ευρύ φάσμα μέσων και συσκευών. Από τα 10 κράτη που ερευνηθήκαν μόνο στο Ηνωμένο Βασίλειο ο νόμος δεν προβλέπει καμιά αποζημίωση στους κατόχους των δικαιωμάτων σε περιπτώσεις αναπαραγωγής για ιδιωτικούς μη κερδοσκοπικούς σκοπούς καθώς τέτοιου είδους ιδιωτικής αντιγραφής δεν εξουσιοδοτείται. Οι μελέτες πάντως έχουν δείξει ότι η ιδιωτική αντιγραφή αποτελεί κοινή πρακτική στο ΗΒ όπως και σε άλλες χώρες και η εθνική νομοθεσία που την περίοδο αυτή αναθεωρείται μπορεί να εισάγει αλλαγές στον τομέα αυτό.

Όσον αφορά το **δικαίωμα ενοικίασης**, η κατάσταση διαφέρει ευρέως από το ένα κράτος στο άλλο αλλά δεν είναι ικανοποιητική. Αν και ο νόμος σε 9 από τα 10 κράτη που μελετήθηκαν, με την εξαίρεση της Γαλλίας, ορίζει ότι εάν ο καλλιτέχνης-εκτελεστής έχει μεταβιβάσει το αποκλειστικό δικαίωμα ενοικίασης στην φωνογραφική εταιρεία ή τον παραγωγό της ταινίας, η αμοιβή αυτή αποτελεί **λιγότερο από 1 %** του συνόλου που συλλέγουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης. Μέχρι σήμερα μόνο στη Γερμανία και Ισπανία και πολύ περιορισμένα στην Τσεχία συλλέγεται κάποια αμοιβή μέσω της συλλογικής διαχείρισης.

Οι λόγοι για την κατάσταση αυτή είναι είτε γιατί αυτό το δικαίωμα αμοιβής έχει εφαρμοστεί πρόσφατα ή, το πιο συνηθισμένο, ο οργανισμός που ευθύνεται για την πληρωμή δεν ορίζεται από το νόμο και αυτό αποτελεί ένα σημαντικό εμπόδιο και εμποδίζει τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης να εξασκήσουν το δικαίωμα αυτό.

Ένα άλλο εμπόδιο είναι η απουσία προβλέψεων που εδραιώνουν δικαίωμα αναγωγής στην συλλογική διαχείριση προκειμένου να εξασκήσει αυτό το δικαίωμα αμοιβής.

Ακόμη δεν έχει συλλεχθεί αμοιβή για ενοικίαση μέχρι τώρα στον αναπτυσσόμενο τομέα της ενοικίασης online.

⇒ Υπό το φως αυτών των 3 τύπων χρήσης φαίνεται ότι θα πρέπει να τεθούν ορισμένοι γενικοί κανόνες στα πλαίσια νομικών προβλέψεων που θα εγγυώνται την αποτελεσματικότητα της συλλογικής διαχείρισης:

- η συλλογική διαχείριση αυτών των τύπων της αμοιβής θα πρέπει να ενθαρρύνεται και όπου χρειάζεται να γίνει υποχρεωτική,
- ο οργανισμός υπεύθυνος για την πληρωμή, ο χρήστης στις περισσότερες περιπτώσεις θα πρέπει να ορίζεται σαφώς,
- θα πρέπει να ορίζεται ότι η αμοιβή θα πρέπει να καταβάλλεται και να διανέμεται ευλόγως μεταξύ των κατηγοριών των εμπλεκόμενων κατόχων των δικαιωμάτων,
- όπου δίνεται το δικαίωμα αμοιβής στους καλλιτέχνες-εκτελεστές δεν θα πρέπει να μεταφέρεται σε οποιοδήποτε άλλο οργανισμό εκτός από τη συλλογική διαχείριση για τους συγκεκριμένους σκοπούς.

Όλα αυτά τα στοιχεία υπάρχουν ήδη στην Ευρωπαϊκή νομοθεσία αλλά ποτέ δεν εμφανίζονται όλα μαζί στα άρθρα που καλύπτουν τα αντίστοιχα δικαιώματα.

• **Στον τομέα του Διαδικτύου και των νέων υπηρεσιών η εισαγωγή σε Ευρωπαϊκό επίπεδο το 2001 ενός νέου δικαιώματος για την διαθεσιμότητα στο κοινό υπηρεσιών κατά παραγγελία έχει μέχρι τώρα αποδειχθεί τελείως αναποτελεσματική για τους καλλιτέχνες-εκτελεστές.** Ένας αριθμός τα συνοψίζει όλα: από τα 10 κράτη που ερευνηθήκαν μόνο ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης κατάφερε να συλλέξει ένα συνολικό ποσό €32 για όλους τους καλλιτέχνες-εκτελεστές το 2005! Σε μια περίοδο όπου όλου και περισσότερες

υπηρεσίες για κατέβαση από το Διαδίκτυο αναπτύσσονται το ποσό αυτό υπογραμμίζει το εμφανές κενό μεταξύ της προστασίας που το κοινοτικό κεκτημένο στοχεύει να δώσει στους καλλιτέχνες-εκτελεστές και το γεγονός του ότι είναι αδύνατο να έχουν την προστασία αυτή.

Οι περισσότεροι καλλιτέχνες-εκτελεστές μεταφέρουν αυτό το αποκλειστικό δικαίωμα διαθεσιμότητας μαζί με όλα τα αποκλειστικά δικαιώματα όταν υπογράφουν τη σύμβαση εργασίας ή εγγραφής. Η Ευρωπαϊκή νομοθεσία δεν έχει καταφέρει να λάβει υπόψη αυτή την κοινή χρήση: ενώ οι διατάξεις που έχουν υιοθετηθεί για τις εκπομπές και τη δημόσια εκτέλεση ηχογραφήσεων καλλιτεχνών-εκτελεστών για παράδειγμα, οι διατάξεις του κοινοτικού κεκτημένου για διαθεσιμότητα online ηχογραφημένων εκτελέσεων μέσω ζήτησης υπηρεσιών δεν δίνουν κανένα δικαίωμα αμοιβής στους καλλιτέχνες-εκτελεστές. Το αποτέλεσμα στην πράξη είναι ότι αυτό το δικαίωμα της διαθεσιμότητας απλά σημαίνει κανένα όφελος για τους περισσότερους καλλιτέχνες-εκτελεστές.

Ακόμη το δικαίωμα διαθεσιμότητας για υπηρεσίες κατά ζήτηση δεν καλύπτει όλους τους τύπους χρήσης του Διαδικτύου.

⇒ Η χρήση Online, όπως οποιαδήποτε χρήση που υπόκειται στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας θα πρέπει να διέπεται από την αρχή της εύλογης αμοιβής προς τους κατόχους των δικαιωμάτων. Το σύστημα που εφαρμόζεται για τη διαθεσιμότητα του δικαιώματος θα πρέπει αναθεωρηθεί ώστε να γίνει αποτελεσματικότερο για τους καλλιτέχνες-εκτελεστές.

• **Η αντιμετώπιση που επιφυλάσσεται για εκτελέσεις στον οπτικοακουστικό τομέα είναι τελείως αναχρονιστική:** ενώ οι νέες υπηρεσίες online έχουν ήδη ενσωματωθεί στο κοινοτικό κεκτημένο ο Ευρωπαίος νομοθέτης συνεχίζει να εξαιρεί εκπομπές και δημόσια εκτέλεση από τα δικαιώματα των δημόσιων καλλιτεχνών-εκτελεστών από τον οπτικοακουστικό τομέα. Πραγματικά έχει εδραιωθεί η προϋπόθεση της μεταφοράς του δικαιώματος ενοικιάσεις των καλλιτεχνών-εκτελεστών στον παραγωγό της ταινίας που μπορεί να επεκταθεί σε όλα τα αποκλειστικά δικαιώματα των καλλιτεχνών-εκτελεστών.

Η κατάσταση παραμένει μη εναρμονισμένη και ελλιπής όσον αφορά την δυνατότητα των καλλιτεχνών-εκτελεστών να διατηρούν και να εισπράττουν αμοιβή για τους διάφορους τύπους χρήσης των εγγραφών τους στον οπτικοακουστικό τομέα. Το αποτέλεσμα της έλλειψης εναρμόνισης και σαφών διατάξεων για τους μηχανισμούς συλλογικής διαχείρισης στον τομέα αυτό είναι ότι σε αρκετές χώρες οι καλλιτέχνες-εκτελεστές δεν μπορούν να εισπράξουν καμιά αμοιβή για τα οπτικοακουστικά τους δικαιώματα.

⇒ Δεν υπάρχει καμιά βάσιμη δικαιολογία για την γενική παραδοχή της μεταφοράς των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών στον παραγωγό στον οπτικοακουστικό τομέα. Αυτή η παραδοχή δεν θα πρέπει με κανένα τρόπο να ενθαρρύνεται από Ευρωπαϊκές νομοθετικές προβλέψεις.

• Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή βρίσκεται σε μια διαδικασία αξιολόγησης της **διάρκειας της προστασίας** που παρέχεται στα συγγενικά δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένων και αυτών των καλλιτεχνών-εκτελεστών. Ενώ τα δικαιώματα των συγγραφέων διαρκούν μέχρι 70 χρόνια μετά τον θάνατο του συγγραφέα, τα δικαιώματα των καλλιτεχνών-εκτελεστών προστατεύονται στην ΕΕ για μια περίοδο 50 χρόνια από την ημερομηνία της εκτέλεσης ή την πρώτη νόμιμη δημοσίευση ή δημόσια εκτέλεση. Το αποτέλεσμα είναι ότι μερικοί καλλιτέχνες-

εκτελεστές χάνουν τα δικαιώματα των εκτελέσεων του ενώ είναι ακόμη στη ζωή. Σα μέτρο σύγκρισης τα συγγενικά δικαιώματα στις ΗΠΑ προστατεύονται για 95 χρόνια.

⇒ Σε μια περίοδο που ένας μεγάλος αριθμός Ευρωπαϊκών ακουστικών και οπτικοακουστικών εγγραφών υψηλής διαρκούς ποιότητας που ακόμη είναι πολύ δημοφιλείς και τυγχάνουν εκμεταλλεύσεις σε μεγάλο βαθμό πλησιάζουν το τέλος της περιόδου προστασίας τους φαίνεται δικαιολογημένο να επεκταθεί η περίοδος προστασίας των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών στα 95 χρόνια.

Ακόμη τα αποτελέσματα της μελέτης δείχνουν ότι τα δικαιώματα που διαχειρίζονται μέσω συλλογικής διαχείρισης αντιπροσωπεύουν ένα σημαντικό τμήμα, αν όχι την κύρια πηγή εσόδων που εισπράττουν οι καλλιτέχνες-εκτελεστές για την εξάσκηση των δικαιωμάτων τους. Θέτοντας μια υποχρέωση που σχεδιάζεται από καλλιτέχνες-εκτελεστές στους εμπορικούς χρήστες και παραγωγούς να δίνουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δωρεάν πλήρεις και ακριβείς πληροφορίες αναγκαίες να τους δώσουν τη δυνατότητα να βρίσκουν τους κατόχους δικαιωμάτων θα τους βοηθήσει να διαχειριστούν αποτελεσματικά τα δικαιώματα τους.

Τέλος τα ευρήματα αυτά τονίζουν την επίπτωση της εξάσκησης των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών στην δημιουργία και προώθηση πολιτιστικών δραστηριοτήτων και τη συμβολή των συστημάτων συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των καλλιτεχνών-εκτελεστών στο δυναμισμό και δημιουργικότητα του πολιτισμού στην Ευρώπη.

Οι τρέχουσες κατηγορίες δικαιωμάτων που παρέχονται στους καλλιτέχνες-εκτελεστές από το Ευρωπαϊκό νομικό πλαίσιο είναι κατάλληλες για ορισμένους τύπους χρήσης που περιλαμβάνουν τα νέα μέσα. Είναι πολύ σημαντικό ο συνδυασμός των κατηγοριών δικαιωμάτων θα πρέπει να συμβαδίζει με την ανάπτυξη μιας ισχυρής και δυναμικής Ευρωπαϊκής πολιτιστικής αγοράς και να συμβάλουν στον εμπλουτισμό της. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να δοθεί η δυνατότητα στους καλλιτέχνες-εκτελεστές να εξασκούν τα δικαιώματα τους.